

Κάνε κουράγιο Ελλάδα μου...

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)

*«Ότι μας έφαγαν οι ξένοι ως γλάροι»
Μακρυγιάννης*

«Ποιος το περίμενε στ' αλήθεια
να βγουν ψευτιές και παραμύθια
και να ξεχάσουν τώρα πια τα λόγια εκείνα τους,
που μας τα 'λέγαν κάθε βράδυ απ' τα Λονδίνα τους.

Μα δεν πειράζει, δεν πειράζει,
δε θα το βάλουμε μαράζι
και δε θα κλάψουμε που πάλι μας ξεχάσατε,
γιατί δεν είν' πρώτη φορά που μας τη σκάσατε
και στην υγεία σας μια οκαδούλα εμείς θα πιούμε
και στη μικρή την Ελλαδούλα μας θα πούμε:

Κάνε κουράγιο Ελλάδα μου
κι όσο μπορείς κρατήσου
και στα παλιά παπούτσια σου,
γράψε όσα λεν οι εχθροί σου.

Κι αν μας τη σκάσανε με μπαμπεσιά,
οι σύμμαχοι στη μοιρασιά,
κάνε κουράγιο Ελλάδα μου, να μη μας αρρωστήσεις,
γιατί το θέλει ο Θεός να ζήσεις και θα ζήσεις.

Σε κάθε χιονισμένη ράχη,
σαν πολεμούσαμε μονάχοι,
όλοι λαγούς με πετραχήλια μας ετάζατε
και μεσ' στα μάτια με λατρεία μας κοιτάζατε.

Μα ξεχάστηκαν όλα εκείνα,
η Πίνδος και η Τρεμπεσίνα,
ίσως μία μέρα εμάς, που τόσο αίμα εχύσαμε,
να μας καθίσουν στο σκαμνί, γιατί νικήσαμε.

Μα φυσικό θα μας φανεί κι αυτό ακόμα
και στην Ελλάδα μας θα πούμε μ' ένα στόμα:

Κάνε κουράγιο Ελλάδα μου
κι όσο μπορείς κρατήσουν
και στα παλιά παπούτσια σου,
γράψε όσα λεν οι εχθροί σου.

Κι αν μας τη σκάσανε με μπαμπεσιά,
οι σύμμαχοι στη μοιρασιά,
κάνε κουράγιο Ελλάδα μου, να μη μας αρρωστήσεις,
γιατί το θέλει ο Θεός να ζήσεις και θα ζήσεις».

Και πάλι, όπως τότε που ζούσε, η τραγουδίστρια της νίκης, η Σοφία Βέμπο, μας παρηγορεί και μας εμπνυχώνει. Γιατί και σήμερα «πάλιν Ηρωδιάς, μαίνεται πάλιν τaráσσεται, πάλιν ορχείται, πάλιν επί πίνακι την κεφαλήν»... του Γένους μας «ζητεί λαβείν». Αυτή είναι η Ευρώπη, «Ηρωδιάς», και έλαβε την κεφαλή μας «επί πίνακι» (=στο πιάτο) γιατί οι δήμιοι, οι νεκροθάφτες του λαού, οι υποδηματολείκτες των ξένων, είναι εντός των συνόρων.

Έπεσαν πλέον και τα φωτοστέφανα, τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα, της Αριστεράς. Ωσάν ξεραμένο φιδόδερμα εγκατέλειψε, κυριολεκτικά εν μιά.. βρυξελλική νυκτί, τις σαπουνόφουσκες περί αγώνων και θυσιών. Τόσα χρόνια τάιζε τον λαό με το γρασίδι της, δήθεν ανυπότακτης αντίστασης, του ακαταδάμαστου πρόμαχου των δικαίων του λαού και όταν ήρθε η ώρα, η μεγάλη ιστορική στιγμή, ανθοστρώνει το δρόμο, της υποτέλειας, χειρότερης της προηγούμενης «Και έσται η εσχάτη πλάνη χείρων της πρώτης». Το ποια είναι αυτή η Αριστερά και ποιος ο γενέθλιος χώρος της, αφήνω έναν, μακαρίτη πια, αριστερό να μας το ερμηνεύσει:

«Στην πραγματικότητα δεν υπήρξε σοβαρή αντίσταση κατά της χούντας. Το πράγμα περιορίστηκε σε μία τουριστικού τύπου αντίσταση από το εξωτερικό, όπου πρωταγωνιστούσε, όπως και στο κυρίως ειπείν θέατρο, η πληθωρική Μελίνα Μερκούρη, που το 'παιζε Πασιονάρια...

Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί η εξέγερση του Πολυτεχνείου ονομάστηκε έπος. Η σημαντικότερη

συνέπεια του “έπους” του Πολυτεχνείου, είναι το γεγονός πως η ημέρα της πτώσης του, η 17 του Νοέμβρη, χάρισε το όνομά της στην οργάνωση “17 Νοέμβρη”. Επίσης, το “έπος” δημιούργησε εντελώς κατά λάθος μία “ηρωίδα”, τη Μαρία Δαμανάκη, της οποίας ο ηρωισμός συνίσταται στην εκφώνηση από το ραδιόφωνο των φοιτητών των συνθημάτων και των ανακοινώσεων της Συντονιστικής Επιτροπής. Πάντως, πολλοί είχαν την ευκαιρία να βάλουν υποψηφιότητα για πολιτικοί εκεί μέσα στο Πολυτεχνείο. Για τον Μίμη Ανδρουλάκη, τον Κώστα Λαλιώτη και τον Στέφανο Τζουμάκα, ηγετικά στελέχη της εξέγερσης, ο δρόμος προς τη βουλή, την πολιτική σκηνή, το πολιτικό παρασκήνιο και την εν γένει ελληνική πολιτική αθλιότητα ξεκινάει από κει.

Όπως και να ‘ναι, το “έπος του Πολυτεχνείου” έγινε ένα ισχυρό αντιστασιακό άλλοθι για κείνους που για επτά χρόνια λούφαζαν, και ξαφνικά έγιναν αντιστασιακοί εν μία νυκτί, καλά προφυλαγμένοι οι περισσότεροι απ’ την πολυκέφαλη μάζα που τους περιέβαλλε πανταχόθεν. Ευτυχώς που η οίηση και ο κομपाσμός για ένα έπος ελάχιστα επικό, άρχισε να ξεφουσκώνει σιγά-σιγά».

(Βας. Ραφαηλίδη, «Ιστορία –κωμικοτραγική- του Νεοελληνικού Κράτους 1830-1974», εκδ. του «Εικοστού Πρώτου»).

Τέλος πάντων. Τώρα τι γίνεται; Τα πράγματα πια έχουν ξεδιαλύνει. Τούτη την στιγμή έχουμε δύο παρατάξεις στην πατρίδα. Από την μία οι εθελόδουλοι πολιτικοί, πρώτον οι παλαιοκομματικοί καταστροφείς, ανίκανοι και τυχοδιώκτες και, δεύτερον, οι νεοφανείς, άτολμοι «τοis κείνων ρήμασι πειθόμενοι». (Καλά λέει η παροιμία «να σε φυλάει ο Θεός από παλιό διακονiάρη και νέο άρχοντα»). Και από την άλλη ο δυστυχής λαός, εγκλωβισμένος στα δεσμά τους, τους οποίους σιχαίνεται, απεγνωσμένος, διότι δεν βλέπει ελπίδα μεταβολής. («Μεγίστη επικουρία τοis ατυχοúσι ελπίς μεταβολής», λέει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος). Τα δεινά της πατρίδας αυξάνονται, η φτώχεια, για το σύνολο του απλού λαού, είναι προ των πυλών. Τι θα γίνει;

«Η πενία στάσιν εμποιεί και κακουργίαν» έλεγε ο Αριστοτέλης (Πολιτικά, 1256β). Η πενία οδηγεί σε επανάσταση και «κακουργίαν». Αν φτάσουμε ως τον χειμώνα, όταν τα έξοδα πληθαίνουν, τότε δεν θα βλέπουμε αγανακτισμένους, εν πολλοίς χασομέρηδες, να διαδηλώνουν στην πλατεία Συντάγματος, αλλά οικογενειάρχες οργισμένους για όλα αυτά τα εμετικά που βιώνουν τα τελευταία χρόνια, οι οποίοι δεν θα περιοριστούν μόνο σε αερόπλαστα συνθήματα. Και αυτό λέγεται «στάσις», δηλαδή εξέγερση, επανάσταση.

Ας το καταλάβουμε. Με τα όσα υπέγραψαν τα τελευταία μνημονιακά χρόνια, με χέρια και ποδάρια, οι κομματικές... συν-μωρίες, ακυρώθηκε η Επανάσταση του ’21. Εθνική κυριαρχία, ειπώθηκε αυτό, δεν υπάρχει πια. Δηλαδή είμαστε πάλι, μετά από 195 χρόνια, υπό Κατοχή και αιχμαλωσία, σκλάβοι. Σε μία νέα Γερμανοκρατία πια. Κάποιοι «φρόνιμοι» μας λένε να κάτσουμε φρόνιμα, τα μνημόνια, η συμφορά, μας σώζουν. «Όταν η συμφορά συμφέρει, λογάριαζε την για πόρνη» έλεγε ο Ελύτης. Τα μνημόνια υποστηρίζονται, κυρίως, από τους κλεφτοκατσικάδες, αυτούς που βογγούν οι ξένες τράπεζες από τα εμβάσματά τους, τον ιδρώτα του λαού. Τους περιγράφει εξόχως ο Βάρναλης: «Πέτα την ανθρωπιά σου/κι απ’ τον αφέντη πιάσου/κι άμα σε φτύσει αυτός/να κάθεσαι σκυφτός/και θα ‘χεις τα μεγαλεία./ στην σάπια πολιτεία». Δεν έχουν ιερό και όσιο, φτάνει μόνο να κατέχουν την εξουσία και τις απολαβές της. Είναι ντροπή μας, να κυβερνούν τον τόπο και να παρελάνουν κάθε βράδυ από τα συνένοχα κοπροκάναλα, οι αφανιστές της πατρίδας μας. Δεν μπορούν να σώσουν τον τόπο, είναι διεφθαρμένοι μέχρι μυελού οστέων. Θέλω να γράψω κι άλλα, αλλά θα παραβώ όλο το Σύνταγμα (ή σύντριμμα), και σταματώ. Ας μην απελπιζόμαστε, αδελφοί!! Το πιο πηχτό, ψηλαφητό σκοτάδι είναι πριν ξημερώσει. Κάντε κουράγιο Έλληνες...

20.07.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/

